

Saldonar.

El Bronx, Nova York.
Durant una dècada, **Adrian Nicole LeBlanc** segueix un grup de joves en trànsit a l'edat adulta durant els primers anys de la guerra contra la droga. **RANDOM FAMILY**, centrada en dues parelles adolescents (Jessica i Boy George, Coco i Cesar), és una crònica íntima dels que volen eludir un destí brutal. Una intensa història d'amor, entrebancs, pobresa, passió i injustícia que il·lumina el que no mostren les estadístiques fredes o el sensacionalisme barat.

TRADUCCIÓ D'OCTAVI GIL PUJOL

RANDOM FAMILY

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER
ALBA SABATÉ GAUXACHS

Saldonar.

Nicole LeBlanc **Adrian**

RANDOM FAMILY

TRADUCCIÓ D'OCTAVI GIL PUJOL

Títol original:
Random Family
Primera edició:
febrer del 2024

© **del text:**
Adrian Nicole LeBlanc, 2003

© **de la traducció:**
Octavi Gil Pujol, 2024

© **de la fotografia de la coberta:**
Kristine Larsen, 2003

© **de la fotografia de l'autora:**
Lori DiGiacomo, 2024

© **d'aquesta edició:**
Edicions Saldonar, 2024

Direcció editorial:
Alba Sabaté Gauxachs

Edició i producció:
Francesc Gil-Lluch

Disseny:
Judith Hecri i Octavi Gil Pujol

Coberta i maquetació:
Octavi Gil Pujol

Distribució:
UDL

Publicat per **Edicions Saldonar**
Alfàmbra, 16, 5è 2a
08034 Barcelona
edicions@saldonar.com
www.saldonar.com
@saldonar

Thema: DN, DNP, RN
ISBN: 978-84-19571-25-0
Dipòsit legal: B 445-2024

Saldonar forma part de:

Amb el suport de:

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 80 grams, i s'ha compaginat amb la tipografia Tiempos en cos 9.

TAULA

Primera part EL CARRER	11
Segona part TANCATS	195
Tercera part LLUNY DE LA CIUTAT	299
Quarta part DE CASA A CASA	389
Cinquena part EVASIÓ	455

*Als meus pares,
Eve Mary Margaret Mazzaferro
i Adrian Leon LeBlanc*

[...] Hi ha qui diu que la Felicitat no és bona per als mortals, i se'ls hauria de respondre que la Pena no val per a res als immortals i que no fa servei a ningú, que una plaga mai fa cap bé a un arbre i que, si no en mata cap i aquest encara treu fruits, que ningú gosi dir que el fruit va sortir a conseqüència de la plaga.

WILLIAM BLAKE, carta a William Hayley

Londres, 7 d'octubre del 1803

PRIMERA PART

EL CARRER

CAPÍTOL U

La Jessica vivia a Tremont Avenue, en una de les zones més pobres d'una part molt pobra del Bronx. Això sí, es mudava fins i tot per sortir a fer la compra. Al gueto, les oportunitats apareixien a l'atzar, i calia estar preparada per al que fos. El seu fons d'armari no era res de l'altre món, però sabia treure suc del que tenia: uns texans Lee de la seva germana, les arracades de la seva millor amiga, el perfume i les samarretes de la seva mare. La presència de la Jessica als carrers del barri solia aixecar polseguera. Era una porto-riquenya de setze anys amb uns ulls brillants de color avellana, un somriure immens i seductor i una figura voluptuosa. Irradiava sensualitat per on passava; tant, que quan algú parlava amb ella enmig de l'animació de Tremont, qualsevol podia pensar que es tractava de dos amants intercanviant confidències sota una tenda feta de llençols. Els cotxes que circulaven s'oferien a portar-la. Homes drets i fets no sabien com posar-s'hi. Les dones contreien els llavis. Els nois feien promeses que no podien complir.

La Jessica sabia perfectament com atreure'ls, però no tenia tanta traça a quedar-se'ls. S'enamorava molt, i de pressa. Estava desesperada per ser la nòvia d'algú, la de veritat, però sempre acabava sent l'altra, l'amant, la que veien d'amagat, la que ningú reclamava com a pròpia. Els nois li trucaven a la finestra després de deixar la parella, l'estable, la que descrivien com la seva dona. I la Jessica s'ho passava bé, d'acord, però la seva diversió suposava un problema per a algú altre, i, per a una noia desenfrenada que es trobava al ple de l'edat perillosa, els problemes podien disparar-se en qualsevol moment.

Estaven immersos als anys vuitanta, bons temps per al narcotràfic a East Tremont. L'avinguda delimita el South Bronx pel nord, d'est a oest. La Jessica vivia a tocar del Grand Concourse, l'artèria que divideix el Bronx longitudinalment. El pis de lloguer de la seva mare donava a un pas inferior. La música dels cotxes hi ressonava, i per les finestres de les cases sortien cançons en espanyol. A les cantonades sempre hi havia nois coberts de cadenes i polseres d'or. La canalla endrapava el menjar per emportar que els compraven els camells, fent equilibris amb les safates greixoses de porexpan sobre els genolls. Les àvies empenyien cotxets, i les mares joves s'inclinaven sobre els cotxets que havien frenat per centrar-se a flirtejar, gràcies a l'excel·lent pretext que els oferien els seus irresistibles nadons, més enllà d'una dosi d'entreteniment molt necessària. Al llarg de tota l'avinguda, gent treballadora comprava i arrossegava bosses fins a casa, o empenyia carretons plens de roba meticulosament plegada. Els drogoaddictes s'esmunyien entre la gent, carregaven i es feien fonedissos. Els carrers que, si fa no fa, contenien el món de la Jessica —Tremont i Anthony, Anthony i Echo, Mount Hope i Anthony, Mount Hope i Monroe— eren algunes de les zones amb més moviment de droga del famós districte policial 46.

Però aquest mateix tram de Tremont s'ha portat bé amb la família de la Jessica. La Lourdes, la seva mare, s'hi va traslladar des de Manhattan amb un xicot violent, esperançada que el Bronx oferiria a aquella problemàtica relació la possibilitat de començar de nou. I, tot i que poc després van deixar-ho córrer, per a ella aquell lloc encara representava una nova oportunitat. Una tarda la Jessica va passar per Ultra Fine Meats buscant la Lourdes i el carnisser li va demanar de sortir. La Jessica tenia catorze anys, aleshores, i ell, vint-i-cinc, així que li va respondre que ella era massa jove per a ell, però que la seva mare de trenta-dos anys era una preciositat i estava disponible. El carnisser va haver de provar sort fins a set vegades perquè la Lourdes li acceptés una cita. Dos mesos després se'l va ficar a casa. Els nens l'anomenaven Big Daddy.

Gairebé immediatament la casa va agafar un nou ritme: la Lourdes preparava l'esmorzar d'en Big Daddy i l'enviava a la feina; després tots

—en Robert, la Jessica, l'Elaine i en Cesar— se n'anaven a l'escola, i la Lourdes netejava la casa i s'assegurava de tenir el sopar llest i esperant sobre els fogons des del migdia. En Big Daddy n'estava molt, de la Lourdes. Els caps de setmana se l'emportava a jugar a bitlles, a ballar o a sopar a City Island. I es va fer seus els fills d'ella. Els comprava roba, els convidava a partits de softbol i se'ls enduia de pícnic al parc estatal de Bear Mountain. Es comportava com si tots plegats fossin una família.

La Jessica i el seu germà gran, en Robert, compartien el mateix pare, que havia mort quan ella tenia tres anys, però ell mai l'havia acceptat com a seva. Per tant, ara només en Robert mantenia una relació estreta amb la família paterna. L'Elaine, la germana petita de la Jessica, tenia el seu propi pare, i de vegades el visitava els caps de setmana. I, per acabar, el pare d'en Cesar també el reconeixia —el nen duia el cognom del pare al certificat de naixement—, però era un camell i tenia una altra dona i més fills. De tant en tant passava per ca la Lourdes, i de vegades s'emportava en Cesar uns dies. Durant aquestes visites, en Cesar li feia companyia al carrer, i el seu pare el posava a treballar. *Té*, li deia, i li passava flascons de crac agrupats amb cinta adhesiva, *aguanta'm això*. Els càrrecs per temes de droga quedaven en no-res quan es tractava de canalla, però en Big Daddy igualment advertia en Cesar sobre aquell estil de vida sempre que tornava a casa. *No segueixis el seu exemple. Si has de seguir els passos d'algú, que siguin els meus*. En Big Daddy s'encarregava de parlar amb els professors d'en Cesar quan tenia problemes a l'escola. La Jessica considerava en Big Daddy el seu padrastre, un honor que no havia concedit a cap altre dels homes que havien estat amb la seva mare. Però ni tan sols l'afecte de la Jessica i en Cesar per en Big Daddy podia mantenir-los a ratlla.

Per a la Jessica, l'amor era el més interessant del món, i la bellesa era la porta d'entrada. Sempre se sentia atreta pels nois emprenedors, els que remenaven diners, que solien ser els mateixos que remenaven droga, joves ambiciosos que sortien de les portes llardoses de

les tendes com qui arriba a una festa, i no a la vorera plena de brossa d'un carrer farcit de clots. La Jessica es passejava per aquestes mateixes voreres amb una actitud similar quan baixava els quatre trams d'escalas des del pis i, somrient i expectant, emergia del vestíbul de casa, recobert de pintura aixecada i esquerpada. La Lourdes pensava que la Jessica tenia el cap ple de pardals: *Sempre havia volgut aconseguir un rei que tingués minyona. I jo li deia que «Això només passa als llibres. Afronta la realitat». Somiava més amunt del que arribava a veure.* La Lourdes sempre advertia la seva filla mentre desapareixia per aquelles escales deteriorades: *Déu no et parará un coixinet quan caiguis de cul a terra des dels núvols.*

Però la Jessica creia que al carrer podia passar qualsevol cosa. Ara bé, en general no en passaven gaires. Ella sortia a la recerca d'un dels seus xicots, o bé acabava amb la Lillian, una de les seves millors amigues. El seu germà petit, en Cesar, donava voltes pel barri, contrariant els altres nens dels quals tenia un cert desig de fer-se amic. De vegades la Jessica enredava els nois amb qui sortia perquè donessin algun tros de pizza al seu germà. Les seves maneres seductores el van instruir. *La meva germana era llesta, deia en Cesar. Em feia servir d'esquer, i així, si un tio s'emprenyava amb ella, igualment continuava passant per treure'm a passejar a mi. «Aquí tens el meu germanet», els deia. «Emporta-te'l».* Sovint, però, el que passava és que en Cesar es quedava tot sol. S'asseia als esglaons trencats de l'edifici de la mare, esperant el seu moment mentre observava els nois més grans que portaven la batuta al carrer.

La Jessica considerava en Victor el seu nòvio, i l'anava a veure a Echo Place, on ell es dedicava a vendre crac i maria. Però en Victor també sortia amb altres noies, i la Jessica estava oberta a altres oportunitats. Un dia de tardor del 1984, quan hauria d'haver estat a classe, es va escapolir amb la Lillian a una festa de togues al carrer 187 amb Crotona Avenue. Les dues amigues eren habituals en aquella casa de Crotona, que organitzava festes en horari escolar. Les noies seguien els nois fins a les pistes d'handbol o mataben el temps a les hamburgueseries White Castle, i abans o després tothom solia acabar al

soterrani. L'edifici estava abandonat, oficialment parlant, però els joves se l'havien fet seu. Havien col·locat sofàs atrotinats contra una paret, i en una altra hi havien disposat un parell de llits. Sempre hi havia un DJ punxant discos. Els nois practicaven break-dance sobre una catifa vella i aixecaven pesos, i les noies hi tenien poca cosa a fer més enllà de mirar els nois o anar-se a retocar davant dels miralls reciclats que hi havia al costat d'un sac de boxa. A la festa de togues la Jessica i la Lillian es van ficar en un dels dormitoris improvisats per canviar la roba que duïen posada per llençols. Dos nois més grans, en Puma i en Chino, les van seguir i els van dir que eren una preciositat, que tenien un cos que seria igual de bonic amb llençols o sense. De fet, els van preguntar que, en comptes d'anar a la festa, per què no passaven l'estona allà mateix tots plegats.

En Puma traficava amb drogues, però no era un noi qualsevol. Havia sortit a *Beat Street*, una pel·lícula que relatava els inicis del hip-hop des de la perspectiva dels joves dels barris marginals que l'havien creat. La cinta, que es convertiria en un clàssic de culte, presentava l'expressió personal com un tret essencial per sobreviure, al mateix nivell que les mares, els amics, els diners, la música o el menjar. *Beat Street* va descobrir alguns dels talents del Bronx, com ara el grup d'en Puma, Rock Steady Crew. En Puma tenia una presència cinematogràfica, i era molt bo ballant break-dance, però quan va conèixer la Jessica la seva carrera ja anava cap al pedregar després d'un breu període d'esplendor. La gira internacional que l'havia dut a Austràlia i el Japó s'havia acabat, i l'esmoquin que s'havia posat per ballar davant de la reina d'Anglaterra estava penjat a l'armari, dins de la bossa de la tintoreria. Tot el que havia guanyat s'ho havia gastat en roba i vambes i flotes de ciclomotors per als seus amics.

La Jessica agràia l'atenció de qualsevol, però disposar de la d'en Puma era una altra història. Aquell tio era una celebritat, i li va oferir una actuació personal, només per a ella. Era espavilat, i les seves pallassades la feien riure. Una cosa va portar a l'altra i, de cop i volta, la Jessica i en Puma estaven petonejant-se sobre una pila d'abrics. La Lillian i en Chino estaven embrancats si fa no fa en la mateixa dinàmica en un altre llit.

Les dues noies en van sortir embarassades. La Jessica va assegurar a la seva mare que el pare era el seu nòvio, en Victor, però no podia saber-ho del cert. Al maig següent la Jessica i la Lillian van deixar l'institut a novè curs. Van donar a llum dues nenes amb quatre dies de diferència l'estiu del 1985. En Big Daddy va agafar la mà de la Jessica durant el part. En un moment donat la Jessica el va mossegar tan fort que li va fer sang, i la cicatriu d'avi va passar a ser un motiu d'orgull per a en Big Daddy.

La Jessica va posar Serena Josephine a la seva filla, i la Lourdes de seguida va nomenar-la la seva Estrelleta. Es donava per fet que l'encarregada de criar-la seria ella. La Jessica no tindria la paciència necessària. Encara que no hagués estat tan jove o esbojarrada, la veritat és que no tenia fusta de mare. Ni la Lourdes tampoc, en realitat. De fet, ella mai havia volgut criatures, però les circumstàncies havien erosionat la seva resistència activa contra el paper de mare. Havia estat cuidant nens des dels sis anys. Primer li va tocar vigilar els seus quatre germans mentre la seva mare feia torns dobles en una fàbrica de confecció al barri de Hell's Kitchen. Lliurava les seves batalles al barri, els alimentava i els banyava i els posava a dormir. I ara, els seus propis quatre fills, que havia aconseguit gestionar quan eren petits però que d'adolescents se li començaven a escapar de les mans. En Robert i l'Elaine l'hi havien posat fàcil, però la Lourdes tenia la sensació que les seves famílies paternes els estaven convertint en un parell d'esnobs. En Robert tornava de les visites de cap de setmana amb la seva àvia ple de fums, i a ella no li passava per alt que el noi desaprovava la seva implicació en la santeria. Però qui era el seu fill per jutjar-la? On havia quedat la superioritat d'en Robert, quan la Jessica va estar embarassada i ell la perseguia pel pis, amenaçant d'estomacar-la? L'arrogància de l'altra filla, l'Elaine, corresponia a una dimensió més mundana. Els diumenges a la nit baixava del taxi groc del seu pare, presumida i enfundada en conjunts nous de trinca, i arrufava el nas davant de la roba que la Lourdes havia comprat al basar.

La Jessica i en Cesar eren els preferits de la Lourdes, però ignoraven els seus consells i la feien enrabiatar dia sí, dia també. Quan la

Lourdes treia el cap per la finestra de la sala d'estar, que donava a Tremont, per cridar els seus fills a sopar —feia servir el xiulet de la banda sonora de la pel·lícula *El bo, el lleig i el dolent*—, normalment buscava la Jessica i en Cesar; en Robert i l'Elaine solien rondar per casa. Aquests dos es preocupaven de no ficar-se en problemes, mentre que la Jessica i en Cesar s'ho passaven tan bé com bonament podien fins que els problemes, inevitablement, els truncaven els plans. En Robert i l'Elaine eren estudiosos i treballadors, mentre que la Jessica i en Cesar eren espavilats, però els faltava disciplina. La Jessica feia campana, i en Cesar enllestia les coses de qualsevol manera, i després li resultava impossible estar-se quiet. Una vegada, fins i tot va saltar per la finestra de l'aula d'un segon pis després que la Lourdes l'hagués arrossegat literalment per la cantonada de pet a l'escola.

La Jessica i en Cesar es guardaven les espatlles l'una a l'altre. Una nit la Jessica va desaparèixer, i la Lourdes va descobrir que havia estat amb un poli fora de servei en un cotxe aparcant; quan la Lourdes va engegar-li una puntada de peu al cap tan forta que li va obrir un trau a l'orella, va ser en Cesar qui va sortir corrents cap a l'hospital per buscar ajuda. En una altra ocasió, durant un foc produït per una fallada elèctrica, va ser la Jessica qui va conduir en Cesar sa i estalvi fins a l'escala d'incendis. Ella sabia com apaivagar l'ansietat de la Lourdes pels cigarrets i per les seves boletes de xocolata preferides. En Cesar, en canvi, tenia menys recursos al seu abast. Havia après a suportar les pallisses de la seva mare. Als onze anys, quan va néixer la seva neboda, l'Estrelleta, ja no plorava per més fort que la Lourdes li pegués.

Per a la Lourdes, l'arribada de l'Estrelleta va ser com un nou amor, com el primer dia de la primavera. Si l'hi preguntaven a ella, aquella nena era seva. *Quan vaig treure aquell nadó... quins ulls!*, deia sempre, inclús davant de la Jessica. *Els ulls parlen abans que la boca. Els ulls parlen des del cor.* En un nadó sí que podia confiar; l'Estrelleta s'escoltava la Lourdes, i li feia cas. Ella sí que aprendria dels seus errors. L'Estrelleta estimaria la seva àvia amb la lleialtat incondicional que la Lourdes sentia que mereixia però que no rebia de part dels seus fills desagraïts.

Mentrestant, la Jessica espremia al màxim l'ambigüitat de la seva situació. Havia assegurat a en Victor que el pare era ell, i així tots dos tenien cura l'un de l'altra, i ell fins i tot havia assistit al part. I va donar diners a la Jessica per als primers bolquers de l'Estrelleta, tot i que la seva altra xicoteta també esperava un nadó. En secret, però, la Jessica desitjava que el pare fos en Puma, i també li deia que la nena era seva. En Puma vivia amb una noia que es deia Trinket i que també estava embarassada. Ell s'hi referia com la seva dona, tot i que encara tenia un altre nadó de la germana de la nòvia d'en Victor. En contra de qualsevol projecció del sentit comú, però, la Jessica somiava amb un futur al costat d'ell.

Públicament, en Puma insistia que l'Estrelleta no era seva, però les similituds entre tots dos eren innegables: la nena tenia el mateix front ample, i la separació entre els ulls tacats de marró. El dia que la Jessica va arribar a casa amb una cinta de vídeo de *Beat Street*, la Lourdes havia sentit a parlar prou d'aquest tal Puma i dels seus balls per posar-se en alerta. Es va escarxofar al llit amb l'Estrelleta, la Jessica, l'Elaine i el gos de la família, l'Scruffy. En una de les primeres escenes de la pel·lícula, un noi que s'assemblava sospitosament a l'Estrelleta va fer uns passos de break-dance ràpids durant una altra festa en horari escolar, i a continuació va desafiar una banda rival a una batalla de ball a Roxy, una discoteca molt coneguda.

Para-ho, para-ho, va exclamar la Lourdes. *Aquest tio és el pare de l'Estrelleta! Em tallo la xona aquí mateix i la dono al gos si aquest carallot no és el pare de l'Estrelleta!* La Jessica va riure, satisfeta que l'hagués reconegut. En Puma podia cantar missa, però la sang no mentia.

La confident d'en Puma era un gallinarsot baix i rabassut que es deia Milagros. La Milagros coneixia en Puma de tota la vida, i el considerava com de la família. Era el primer noi que l'havia besat, però ara petonejar-se amb nois ja no li interessava. Les anècdotes d'en Puma sobre les aventures sexuals amb la Jessica, en canvi, la intrigaven. La Milagros també s'havia fixat en la Jessica quan totes dues van anar a escola a la Roosevelt High School. La Milagros sabia que en Puma encara es veia amb la Jessica, però s'ho guardava per a si mateixa.

Mentrestant, ella i la nòvia d'en Puma, la que vivia amb ell, la Trinket, s'estaven fent amigues.

La Milagros i la Trinket formaven un duo inesperat. Si un riu travessés els diferents estils de la feminitat del miser South Bronx, aquestes dues s'haurien trobat en ribes oposades. La Milagros, que no es maquillava ni per casualitat, es recollia els cabells castanys i apagats en una cua sense més i es limitava a lluir el que ella anomenava un *estil senzill*: samarretes, texans i vambes. La Trinket, per contra, s'untava amb pintallavis, s'estampava arcs de Sant Martí amb ombres d'ulls sobre les parpelles dels ulls verds i es pentinava la cabellera castanya i rogenca com si fos la crinera d'un lleó. La Trinket es moria de ganes de ser mare, mentre que la Milagros proclamava als quatre vents, amb les minses fosses nasals inflamades, que mai tindria fills per acabar com una esclava al servei dels homes.

La tardor del 1985 algunes de les amigues de la Jessica van tornar a l'institut, i ella, avorrida i deixada de banda, va caure en una depressió. Es dedicava a trucar al busca d'en Puma, i ell de tant en tant li tornava les trucades. De vegades la Jessica sortia a buscar-lo a Poe Park, un local a la vora de Kingsbridge i Fordham Road on Rock Steady Crew actuava de tant en tant. Normalment, però, el trobava treballant, dret en una cantonada no gaire lluny de la casa abandonada. Era molt improbable que la Jessica topés amb la Trinket al lloc on ell repartia droga, perquè en Puma insistia a la seva dona que se'n mantingués allunyada. A soles amb ell, la Jessica va abordar el delicat tema del que hi havia entre tots dos: *Espera un temps perquè se li desenvolupin una mica les faccions i veuràs que és igualeta que tu*. Ella pensava que l'espai entre els ulls de la Serena era d'allò més revelador. A la petita extensió del seu rostre infantil, aquella separació li donava un aspecte com si hagués aterrat d'una altra galàxia. La Jessica també creia que l'Estrelleta tenia el magnetisme d'en Puma. *Té alguna cosa que recorda a tu*, va dir-li.

La Jessica turmentava la Trinket amb bromes telefòniques. Aquestes trucades eren el segell personal de la Jessica. Li xiuxiuejava: *Tinc la nena d'en Puma*, i immediatament després penjava. Quan estava

de vuit mesos, la Trinket va decidir enfrontar-se amb la Jessica. Fos qui fos el pare d'una criatura, el tema de reclamar el seu amor tendia a quedar en un assumpte entre noies. La pròxima vegada que la Jessica va trucar, la Trinket li va dir que volia veure el nadó, i ella va donar-li l'adreça de la Lourdes. La Milagros va acompanyar la Trinket en qualitat de guardaespalles.

On és la nena?, va preguntar-li la Trinket. I la Serena va aparèixer en un gronxador de nadó. Aquell caparràs immens semblava massa pesant per al seu cos magre. La Jessica va aixecar la petita perquè la Trinket se la pogués mirar bé. També li va proporcionar proves addicionals, «Amor» i «Només tu», escrit de pròpia mà en fotografies d'en Puma. L'examen va durar menys d'un quart d'hora. La Milagros es va acomiadar de la Jessica i va córrer rere la Trinket, que va esclatar en plors un cop van arribar a la seguretat del carrer.

En el fons, però, la Trinket no culpava en Puma per embolicar-se amb la Jessica. *La Jessica desprenia una sensualitat... Dominava la situació amb aquell tarannà tan seu, deia. I jo era molt tancada.* La Trinket atribuïa les seves inhibicions al fet que un dels nòvios de la seva mare li havia ficat mà. La Jessica també havia patit abús sexual, a mans del pare d'en Cesar, i des dels tres anys, però la Trinket no en sabia res, d'això. La Jessica semblava tan a gust a la seva pell. Flirtejava obertament amb nois i noies, homes i dones, tant se valia. Era com si no tingués límits, com si representés el país del sexe en el seu propi cos. En Puma insistia a la Trinket que aquella nena podia ser de qualsevol, li deia que la Jessica havia estat amb tothom, que era filla de ningú. La Trinket es consolava pensant que potser, gràcies a la promiscuïtat de la Jessica, aquell nadó combinava les faccions de diferents nois.

Al cap d'un mes, el gener del 1986, la Trinket va donar a en Puma el seu primer fill. La seva posició d'esposa estava assegurada.

Aleshores la Jessica va començar a veure's amb el germà d'en Puma, en Willy. En Willy i en Puma passaven molt de temps junts, però la Jessica jurava i perjurava que no va saber que eren família fins que en Willy se la va endur al pis de la seva mare i va clissar una fotografia

d'en Puma penjada a la paret. Val a dir, però, que tots dos germans s'assemblaven com dues gotes d'aigua. En Willy era com en Puma amb bigoti, tot i que, en comptes de la seva expressivitat eixuta, en Willy desprenia un aire més alacaigut. Això sí, tots dos tenien força èxit amb les dones. En Willy, que tot just havia complert vint-i-dos anys, ja havia estat casat i era pare de quatre criatures.

Aquell hivern el pare d'en Cesar va trucar a la Lourdes. S'havia arruïnat, estava al carrer i havia caigut a l'heroïna, de manera que la Lourdes se'l va ficar a casa. La família el va tractar *com un rei*, segons recordava ell mateix, però malgrat tot no va trigar a marxar, incapaç de resistir-se a la droga.

La depressió de la Jessica anava a més. Va començar a obrir-se petits talls a la part interior de les cuixes. Ningú la volia: el seu propi pare l'havia abandonat; després, en Puma, i posteriorment fins i tot en Willy, que ja havia estat el seu segon plat. *Mai m'estimaven de la manera que jo volia*, deia. *Ningú de la meva família ha estat mai per mi*. Aquella primavera, després que la Lourdes li propinés una pallissa brutal, la Jessica va intentar suïcidar-se prenent pastilles, però en Big Daddy se la va emportar com un llamp cap al Bronx Lebanon Hospital. Aquella mesura dràstica va funcionar, però va ser com un foc d'encenalls. *Després d'allò em van prestar atenció un parell de dies*, deia la Jessica, ressentida. Després que li practiquessin un rentat d'estómac, els metges la van informar que tornava a estar embaassada. De bessons.

La Jessica assegurava que ara el pare era en Willy, però, un altre cop, no hi havia manera de treure'n l'entrellat. Durant el primer embaràs de la Jessica, la Lourdes li havia concedit tots els capritxos: li comprava la beguda de taronja Morir Soñando; li preparava civada amb llet condensada, vainilla i una branqueta de canyella fresca... Aquesta vegada, en canvi, el seu estat no li va valer cap mena de tracte especial a casa.

La Jessica i en Willy intentaven preparar-se per a l'arribada dels nadons. El germà gran d'ella, en Robert, va aconseguir una feina a en Willy a la mateixa botiga de pintura on treballava ell mateix, i la Jessica venia roba en un comerç de Fordham Road. Si un client entrava per

agafar un conjunt per a la seva parella, la Jessica havia de servir-li de model. La noia generava tant de negoci que el seu cap li deixava quedar-se algunes de les peces que s'emprovava. L'article que venia més el coneixien com *el tub*. *Pots enrotllar-lo i dur-lo com una minifaldilla, o, si el desenrotlles i li afegeixes un cinturó, es transforma en un vestit*, els explicava la Jessica. *O un top, si el plegues, o fins i tot una diadema si el cargoles*. Dia sí, dia també, homes i més homes passaven a buscar un vestit per a les seves xicotes i se n'enduien tres o quatre, amb tots els accessoris pertinents. Molts la convidaven a festejar. El cap va començar a endur-se-la a la rebotiga per demanar-li que s'emprovés les noves peces de llenceria davant seu, i com a recompensa li va regalar un penjoll amb una palleta d'or i unes arracades de conjunt i se la va emportar a sopar. Al cap de poc la Jessica va haver de plegar.

En Willy també va deixar la feina, i aviat tant l'un com l'altra tornaven a estar com sempre. Una de les xicotes d'en Willy era cosina de la Trinket, una noia en edat escolar que es deia Princess. Per tant, doncs, ara era el torn d'ella de rebre les trucades de la Jessica.

Estic embarassada d'en Willy, li deia.

Ets una puta, responia la Princess. I a la trucada següent la Princess va esclatar: *De qui tu estàs embarassada és d'aquell vagabund de Poe Park*, cosa que era pitjor que dir que el pare del nadó fos un immigrant.

A en Willy potser li faltava el vigor elèctric d'en Puma, però al setembre no va trigar gens ni mica a accedir a estampar el seu cognom als certificats de naixement: la Brittany va arribar quan tot just passava un minut de les cinc de la tarda, unes quantes setmanes abans del que tocava, i dos minuts abans que la seva germana, la Stephanie. Eren un esquitx, i tenien un front prominent, un floc de cabells fins de color negre i un deix encantador calcat de l'aspecte desmenjat d'en Willy. A la Jessica li va quedar la cicatriu de la cesària. En Puma era oncle. En Willy era pare. La Serena tenia dues germanetes petites. Oh, i la Lourdes tornava a ser àvia.

La Jessica i les bessones se'n van anar a viure amb en Willy a ca la seva mare, però, ni tan sols amb els nadons, la Jessica no hi gaudia d'una

posició legítima. La seva relació amb la família d'en Willy estava envoltada de vergonya. La mare d'en Puma acceptava la Serena, però algunes de les seves germanes veien en la Jessica una trencallars, i en privat n'hi deien de més grosses, així que ella es va tancar amb els nadons a l'habitació d'en Willy, que de vegades es posava violent quan s'emborratxava. Mentrestant, la Trinket desfilava per allà amb el seu preuat fill d'en Puma, escudada de prop per la Milagros. *La Jessica sempre estava sola i trista*, deia la Milagros. *Es passava el dia tancada a l'habitació. Ningú li dirigia la paraula. Tots preferien la Trinket. Sabien el que havia fet la Jessica*. La Milagros procurava anar traient el cap per saludar-la, i de vegades també hi passava sense la Trinket. Així, ella i la Jessica van començar a fer-se amigues.

En Puma ignorava la Jessica davant de la família, però per darre-re tots dos encara es trobaven d'amagat. Una vegada li va passar una nota per quedar en una parada de bus a la vora de casa. Estava em-prenyat: *No saps el que és per a mi veure't amb mon germà*. La Jessica es va emocionar de comprovar que en Puma n'estava pendent, però en paral·lel ell dissuadia la seva relació amb en Willy:

Per què estàs amb ella, tio? És una porca.

Imagina-te-la com vulguis, li responia en Willy desafiant, *que jo me la imagino al meu costat*. Però la veritat és que no li resultava fàcil aferrar-se a aquesta imatge al·legòrica de la Jessica mentre la de carn i ossos despertava les passions de tants pretendents.

Al novembre en Willy també s'havia embolicat amb una noia que vivia al pis de sobre, i una nit plujosa, després d'una baralla colossal, va engegar la Jessica de pet al carrer. Desesperada, la noia va trucar a la Milagros des d'un telèfon públic. Estava plantada amb les bes-sones, al mig de la vorera, molla de cap a peus. Tenia dues bosses de plàstic que contenien totes les seves pertinences, dos nadons de dos mesos i cap lloc on fos benvinguda. La trucada no va agafar la Milagros per sorpresa. Molta gent anava de casa en casa, començant per ella mateixa, i les noies amb canalla petita encara ho tenien més magre. Se n'anaven a viure amb els nòvios i les sogres, però a mesura que s'hi anava acumulant més gent també sorgien més problemes, i els somriures de benvinguda s'erosionaven tan bon punt els diners

començaven a justejar a finals de mes. Els marits o els germans de les mares, els avis i els oncles dels xicots, no podien estar-se amb les mans quietes. O un noi podia tornar-se massa possessiu quan una noia se li ficava a l'habitació i confondre-la amb una esclava, o una sogra podia preferir una cangur per als altres nens en comptes d'una nora, o una família podia ser directament desagradable. Algunes àvies eren incapaces de suportar l'enèsima criatura ploranera, i d'altres ja havien perdut els seus propis nadons: mares fantasma que s'havien abandonat al crac. O fins i tot es miraven amb recel els amants més joves, especialment si elles no en tenien cap que els saciés els seus propis desitjos.

De vegades les noies recorrien a homes com en Felix, un amic de la Lourdes que vivia a Mount Hope Place, tot just girant la cantonada d'East Tremont. La Lourdes li enviava la seva filla quan necessitava calés, i de vegades en Felix també donava diners a la mateixa Jessica, però ella detestava haver-hi d'anar sola. Algun cop la Lillian l'hi acompanyava, però en Felix bevia i les noies se n'havien de defensar. Les que tenien pitjor sort acabaven en edificis abandonats amb més adults i adolescents que fugien d'altres pisos abarrotats. Però, fins i tot per a una noia disposada a entregar el que fes falta —sexe, l'orgull o el mer ideal de la independència—, el desenllaç era impredecible, i per a les noies espatarrants i sexualment desinhibides com la Jessica, la durada de la benvinguda al pis d'una altra dona semblava particularment efímera. Tampoc hi ajudava el fet que la Jessica no mostrés cap interès per la neteja o la cuina. Les noies amb caràcter descobrien que la camisa que la germana del seu home els havia donat de cop i volta es convertia en un préstec, i, quan desapareixia un bitllet de vint, ningú deia res però totes les mirades les assenyalaven a elles. I, en els casos que el seu home les defensava, elles igualment s'havien de quedar a casa quan ell sortia al carrer. Potser un germà petit o una germana o un nebot o una neboda de tant en tant els duia un plat amb menjar o els feia companyia, però fet i fet era impossible que se sentissin a gust.

Aquella nit, doncs, la Milagros va fer el que ja havia fet per una infinitat d'amigues en el passat: va acollir la Jessica a casa. La Milagros

vivia amb en Puma i la Trinket, però va ordenar a la Jessica que agafés un taxi per anar al pis de la seva mare, a Hunts Points, on ella mateixa havia crescut. Hunts Point era una zona molt industrialitzada, més sòrdida que East Tremont, si és possible. Les prostitutes treballaven als carrers deserts un cop els magatzems havien tancat. Drogoadictes de campionat s'arrossegaven fins a Hunts Point quan totes les altres opcions els havien fallat, havent viscut nou vides i esperant la mort. La Milagros ja era davant de l'edifici de la seva mare quan el taxi de la Jessica hi va arribar, i va pagar la carrera al conductor. Va agafar els nadons i va guiar la Jessica escales amunt fins al segon pis. Li va donar menjar, a ella i a les nenes. Les petites es van acabar adormint, però les grans van passar la nit en vetlla. La finestra de l'habitació de la Milagros donava a la Bruckner Expressway, una autopista per la qual cotxes i camions entraven i sortien de la ciutat, cap a l'est, cap a Nova Anglaterra o cap a l'interior de l'estat. Les dues noies van estar xerrant fins a la sortida del sol, mesclant les veus amb el soroll del trànsit.

La Milagros es va abocar a ajudar la Jessica, i ella no hi va oposar cap resistència. Al cap d'uns dies, quan la Jessica va tornar a ca la Lourdes, la Milagros es va oferir a quedar-se les bessones perquè la seva mare i en Willy poguessin intentar arreglar les coses. La Trinket coneixia la Milagros prou bé per identificar la ingenuïtat que s'amagava rere aquesta proposta. *Ja va la tia amb el seu cul gros a salvar la vida d'una altra persona inestable*, remugava la Trinket. I a la Milagros directament li deia: *Estàs posant-li les coses fàcils a la Jessica. De debò et sembla una cosa responsable de fer?* A la mare de la Milagros la preocupava que la Jessica pogués aprofitar-se de la generositat de la seva filla, mentre ella, al mateix temps, a la pràctica es dedicava a criar un altre nen de l'edifici, en Kevin, la mare del qual passava el temps buscant sort pels carrers. La Milagros va assegurar a la seva mare que això de quedar-se les bessones només seria un arranjament provisional.

Mentrestant, les coses a ca la Lourdes estaven sortint de mare. El pis s'estava omplint de gent, pronòstic que els esperaven problemes. Un

amic d'en Big Daddy que la Lourdes assegurava que era un germà perdut temps enrere, en Que-Que, estava passant les nits al sofà de manera habitual. En paral·lel, la Lourdes havia estat de marxa amb ell i amb una veïna de sota que practicava santeria. En Willy anava i venia de tant en tant a deixar diners per a les nenes i passava la nit amb la Jessica. La Milagros també es quedava amb la Jessica els caps de setmana o després de la feina. Treballava de caixera en un local de cobrament de xecs. L'Elaine també havia tornat al pis des de casa del seu pare, després que un parent li hagués ficat mà, i la Lourdes se'n fotia per haver-se pensat que podria sobreviure lluny de casa. L'Elaine havia passat una breu temporada amb un germà d'en Willy fins que la Jessica se la va endur a la casa abandonada de les festes i li va presentar l'Angel, un camell amb un bon sentit de l'humor i moto. Ningú tenia gaire temps per estar pendent d'en Cesar, que estava desbocat.

La línia entre passar-ho bé i ficar-se en problemes no sempre era evident. La Lourdes i en Big Daddy tota la vida havien sortit els caps de setmana, però ara la Lourdes també consumia entre setmana. I últimament esquivava les seves obligacions de parella, i en Big Daddy se n'estava afartant. Ara desapareixia durant hores; més endavant, tardes senceres, fins que directament va arribar al punt que de vegades passava tota la nit fora. Tornava al matí, just a temps per preparar l'esmorzar d'en Big Daddy i enviar-lo a la feina. Immediatament després es ficava al llit. I hi havia altres indicis que feien pudor de socarrim: la Lourdes, que era vanitosa per naturalesa, cada vegada mostrava menys interès pel seu aspecte; la casa ja no estava impecable; els cereals i les llaunes de pasta en conserva havien començat a reemplaçar els àpats cuinats...

En Big Daddy era un jove ben plantat amb una feina estable, i sentia que tenia tot el dret del món de gaudir dels seus privilegis. Estava tip d'actuar com el marit d'una dona que li treia set anys i que es comportava més aviat com una adolescent que no pas com una esposa. Tant li feia que la Lourdes esnifés cocaïna mentre no deixés de rebolcar-se amb ell cinc nits a la setmana, però ara li posava excuses. Fins i tot recordava que algun cop li va arribar a preguntar:

M'estàs dient que t'he de donar un bitllet de vint per comprar flora si vull que t'abaixis els pantalons? La Lourdes, en canvi, ho veia d'una altra manera. Necessitava els diners, com qualsevol altra dona, però no suportava el tacte d'ell. Per més que ell l'hi negués, estava convençuda que li havia posat les banyes, i estava farta de servir-lo. En Big Daddy va trobar una feina més ben pagada com a conserge i, durant un temps, també va moure cocaïna, però ho va deixar perquè deia que la Lourdes no parava de ficar-li el nas al material. Segons el que ell mateix calculava, estava esnifant un gram o dos al dia. Ella, en canvi, insistia que ho tenia sota control i que mai consumia més de mig gram. Quan la Jessica i la Milagros volien sortir, donaven cocaïna a la Lourdes perquè els cuidés les nenes.

La primavera del 1987 la casa estava plena a vessar. A més de la Jessica, la Serena, en Cesar, en Robert, l'Elaine, en Big Daddy, la Lourdes i el seu suposat germà, en Que-Que, a banda dels convidats, també hi feien vida el nòvio de l'Elaine, l'Angel, i la Shirley, la xicota d'en Robert. L'Elaine estava embarassada, i la Shirley, també, i per acabar-ho d'adobar el seu pare l'havia fet fora de casa. Normalment la Lourdes feia servir els diners de les prestacions socials per pagar les factures bàsiques, mentre que en Big Daddy cobria totes les despeses addicionals i qualsevol caprici de més. És clar que ara, entre les drogues i tota la tropa que tenien a casa, no donaven l'abast.

Aquell estiu, finalment, en Big Daddy va llançar un ultimàtum: o les drogues o ell. La Lourdes el va atacar físicament mentre ell començava a fer les maletes, i després va desplomar-se entre convulsions, però res d'això aturaria en Big Daddy. La Lourdes assegurava als fills, preocupats, que la separació no seria permanent, que només necessitava una mica de temps per a si mateixa. A partir de llavors, la Jessica, que estava dormint al sofà, es va ficar a l'habitació de la Lourdes. Al cap de poc, tornant de l'escola, en Cesar es va trobar un home sortint del lavabo amb una tovallola, i al mateix temps la seva mare s'estava pentinant la cabellera llarga i negra i, sobretot, humida. *Què passa amb en Big Daddy?*, li va preguntar, desfet. *Només fa tres dies que va marxar. Ni tan sols heu tingut temps d'intentar arreglar les coses!* La Jessica va acabar exiliada novament al sofà, ressentida i

furiosa. *En Big Daddy s'estimava molt la meva mare, deia. I ella el va deixar per un imbècil que ni tan sols pagava el lloguer.*

La Milagros va acollir les bessones una temporada, sí, però l'Estrelleta es va quedar enrere. Podien passar dies sense que veiés el carrer, per més gent que correués per casa, tothom que vivia allà i els seus amics i els amics d'aquests. Quan la Lourdes s'aixecava del llit, insistia a les seves filles que traguessin la nena a passejar, perquè li donés una mica l'aire, d'acord, però també perquè ella pogués descansar. De vegades la Jessica se l'emportava a fer encàrrecs: a la tenda, al telèfon públic, a la cantonada on en Puma repartia. Si algú li ofería anar a donar una volta, però, ella deixava la seva filla amb la primera amiga que estigués disposada a vigilar-l'hi.

Aquell estiu la Serena va començar a plorar sempre que feia pipí, i al cap d'unes setmanes la Lourdes va advertir la Jessica que l'estomacaria si no duia la nena a l'hospital perquè se la miressin. Quan la Jessica i l'Elaine finalment se la van endur a urgències, els metges van descobrir que havia estat víctima d'abús sexual. Tenia dos anys. La Jessica va acabar detinguda. Un agent de policia la va entrevistar i li va comunicar que no podien deixar la Serena sota la seva custòdia. La Lourdes va haver de signar per emportar-se-la.

A casa, la ira va ocupar el lloc de la tristesa: planaven amenaces, es brandaven culpes... Tothom n'era responsable, i a la vegada ningú. La Serena havia estat sense supervisió al voltant de tanta gent diferent que era impossible saber qui n'era culpable. Podia haver estat aquell amic de pell fosca d'en Cesar a qui faltava un bull i li agradava jugar amb les nenes quan eren a la banyera; o el germà d'un amic de la família que s'havia endut la Serena a un pis perquè anés al lavabo una nit que la Jessica se l'havia emportat a la casa de Crotona. També el nòvio de la Lourdes, que a la nit es ficava a l'habitació quan les nenes feien massa xivarri i les atonyinava fins que s'adormien de tant plorar. La Lourdes va ordenar a tots els joves que entraven i sortien de casa seva que fessin cap a l'hospital per sotmetre's a una inspecció física. Amb totes les acusacions i tots els posats, però, es va considerar que la negligència maternal era la veritable causa de l'incident. La Lourdes culpava la Jessica, la Jessica es culpava a si mateixa, i mentrestant,

d'alguna manera, la Serena va quedar a l'ombra de la confusió. Totes les dones a la vida de la Serena havien patit abús sexual alguna vegada, i la seva indignació semblava que no tenia tant a veure amb el trauma de la petita com amb la seva pròpia necessitat, imperiosa i precipitada per aquella crisi, de visitar els fantasmes propis.

Poc després de tot allò, la Lourdes va tocar el dos. Només va arribar fins al pis de la parella del germà d'en Que-Que, però d'entrada els seus fills no sabien on s'havia ficat. Després, sovint no podien localitzar-la. L'Elaine va trobar feina al CTown, un supermercat al davant de casa, i al mateix temps s'encarregava de cuinar i de netejar i intentava mantenir el control sobre tot el que fos controlable. En Robert continuava treballant a Manhattan, a la mateixa botiga de pintura. Els vespres entre setmana agafava un plat del que l'Elaine hagués preparat i es tancava a l'habitació amb la Serena. *Les bessones es tenien l'una a l'altra, però la Serena no tenia ningú*, deia en Robert al cap del temps. La Lourdes passava per Tremont quan li arribaven els xecs dels ajuts socials, però es negava a pujar a casa; l'Elaine baixava per parlar-hi davant mateix de les bústies de l'entrada de l'edifici. La Lourdes es quedava la minsa assignació en efectiu i donava a l'Elaine uns míseros cinquanta dòlars en vals alimentaris. Tot i així, al pis tothom s'estava aprimant, excepte en Robert, que emmagatzemava menjar a l'habitació i la tancava amb un cadenat quan en sortia. La Jessica havia convençut els pares de les nenes perquè li portessin bolquers i llet, però ells no sempre complien.

Durant aquell temps en Cesar i la Jessica van estrènyer la seva relació. Ell recordava que *L'Elaine sempre vivia al seu propi món. Mon germà també vivia al seu món. La Jessica i jo, en canvi, vivíem al mateix món*. El seu món era el carrer. Quan estava de bon humor, la Jessica era maquíssima. Compartia generosament el que tingués. Va presentar les seves amigues a en Cesar, i fins i tot li va donar consells sobre com complaure una dona. Mantenien relacions sexuals amb les seves respectives parelles a la mateixa habitació. *Érem molt oberts l'un amb l'altra, no ens feia res*, explicava en Cèsar.

Cap al final de l'estiu, la Lourdes va tornar a casa. En Que-Que, que ja no tenia res a veure amb un germà perdut, ara dormia amb ella

a l'habitació. En Robert i en Cesar tenien habitacions per a ells sols perquè eren homes; l'Elaine s'havia apoderat de l'antic dormitori de la Jessica amb el seu nòvio, l'Angel; l'Estrelleta tenia un llit al costat del de la Lourdes i la Jessica continuava al sofà. Quan les bessones paraven per casa, la Jessica les posava en un bressol al costat d'ella. Totes dues ploraven contínuament.

Sense les aportacions d'en Big Daddy —cinc-cents dòlars al mes en efectiu més un compte obert a la tenda—, la Lourdes va haver de fugir una altra vegada. Una dona amb quatre fills no podia sobreviure només amb les prestacions socials, i ara també tenia quatre nets, un altre en camí i una drogoaddicció per mantenir. La Jessica i la Lourdes es barallaven ferotgement sense parar. Totes dues volien que algú s'encarregués d'elles, i cap de les dues volia encarregar-se de les criatures. La cocaïna ajudava la Lourdes a anar tirant, però mai en tenia prou.

La vida a ca la Lourdes ara avançava al mateix ritme que la del carrer. A casa, la primera setmana de cada mes, quan arribava el xec dels ajuts, era la millor, el moment per comprar coses, per sentir una mica de llibertat. I a fora, al mateix temps, els camells també notaven una empenta al negoci. La Lourdes proveïa els prestatges de menjar i anava a buscar el que calgués del basar: King Pine per netejar superfícies i mantega de cacau per curar ferides, a més d'algunes comoditats com ara algun ambientador o condicionador per als cabells. Remenava per la cuina, escoltant clàssics de la música llatina, preparant arròs amb *gandules* i fregint costelles de porc condimentades amb les herbes aromàtiques que ella anomenava *fulles porto-riquenyas*. Era bona cuinera. Amics i veïns passaven pel pis, i la Lourdes donava un plat a tothom.

Cap a finals de mes, però, tot canviava tan bon punt s'acabaven els diners. La Lourdes es ficava al llit. L'Elaine preparava arròs i en Cesar el complementava amb un raig de quètxup. També furtava fruita per a la família en un supermercat coreà de la vora o bé s'enduia pa de les caixes de repartiment d'una botiga d'alimentació. La Milagros comprava bolquers i menjar per a les nenes, i recordava haver enxampat en Cesar bevent-se la seva fórmula i reomplint les ampolletes amb

aigua ensucrada, com havia vist que feien les seves germanes. Durant temporades cada vegada més llargues, la Milagros tornava a carregar les bessones fins a ca la seva mare, una sota cada braç, amb les cames esprimatxades penjant.

Aquell hivern del 1987 la Lourdes va tocar fons. Havia empenyorat totes les joies. La companyia telefònica li havia tancat la línia. Normalment la Lourdes aconseguia posar cada cosa al seu lloc quan arribaven les festes. Des que els seus fills tenien memòria, preparava desenes i desenes de *pasteles*, el seu plat estrella, perquè els hi venguessin a la tenda del Grand Concourse, i amb els ingressos addicionals comprava menjar i regals. Donava un conjunt de roba nou a cadascun dels fills, i la nit de Nadal tots es vestien i agafaven el metro fins a Manhattan per fer el sopar de Nadal amb la mare, els oncles i les ties de la Lourdes, i amb la canalla de tots plegats. Sempre era una nit d'allò més agradable. Aquell Nadal, però, van quedar-se al Bronx, i la Lourdes ni tan sols es va llevar del llit. De fet, el mateix naixement del fill de l'Elaine, el primer net de la Lourdes, amb prou feines va despertar-li l'interès. De tant en tant sortia de l'habitació a empentes i rodolons per fer-se un cafè i anar al lavabo. L'estret passadís del pis estava colgat de les necessitats del gos, i si pel que fos ficava un peu en un toll, escridassava els fills i després cridava l'Scruffy dolçament. El gos corria cap a ella amb tal excitació que relliscava sobre les potes del darrere quan pretenia frenar, i aleshores ella l'espantava a puntades de peu pel passadís. Pels volts del gener l'Scruffy ja s'encongia només de sentir la veu de la Lourdes.

A finals de mes el nòvio de l'Elaine, l'Angel, va organitzar una cita a cegues entre la Jessica i un camell que es deia Boy George. Era un gest de l'Angel per agrair a en George que li hagués donat feina. Tots dos s'havien conegut feia uns anys a Watson Avenue. Aleshores l'Angel es dedicava a repartir crac, i les coses li anaven prou bé, mentre que en George tot just començava. Però l'Angel, com molts altres xavals del barri, no s'havia estat de gaudir de l'estil de vida que acompanyava el negoci, i havia començat a consumir. A partir de llavors els diners mai li arribaven prou de pressa, i ara l'Angel es trobava en la situació d'haver de mantenir l'Elaine i un nadó. En Boy

George, en canvi, havia estat disciplinat. Mai tocava el seu producte, i pràcticament mai bevia. En plena febre del crack, havia estat prou llest per centrar-se en l'heroïna, i ara el negoci li anava de primera. Al cap dels anys, recordant aquell dia, la Jessica deia: *Aquella cita va donar un gir a la meva vida.*

